

Publicerad 2007-10-24 10:54 av Carlos Clandestino

Kafka. Beuys. Lartigue.

Ett år i Ivan D.'s liv, del 27 (nere i skiten)

24 juni

Mina formuleringar så omständliga; mina motiv och mitt sätt att ta mig dit; mitt sätt att omfamna problemen och mina problems utstyrsel, allt; så omständligt! Som om jag verkligen, med pennan och med varje ord jag skriver ner; endast följer konturerna längs mitt ansikte; som om jag nu har hamnat i den misären; glidit ner i skiten där allt jag ser är mig själv och därför; allt jag kan göra; allt som jag någonsin kan skapa är att ordagrant teckna av mig själv; med varje rörelse och varje antydning till rörelse; grundligt teckna av mig själv, och; aldrig, aldrig! - Aldrig tillåts jag någon frihet i denna process, detta tecknande; i detta arbete; som om jag inte längre tänker; jag bara gör; som om det är en röst från ovan som anbefallt mig och som om jag agerar i rädsla; kraftlöst nog att möta rädslan och därför underkastad; som om jag är underordnad mig själv och måste teckna av mig själv precis som jag är; precis som andra anser mig vara; mitt utseende och inte den jag egentligen anser mig vara; insidan och just han som inte anser sig vara vilka andra anser honom vara; hur jag ska spotta på det färdiga verket; detta är det jag ser fram emot; detta är den morot som får mig att fortsätta teckna; ah! Jag tecknar mig själv; jag ser inget annat; jag är i smutsen och kan inte längre se ljuset! Jag har ingen frihet; liksom en konstnär som endast målar av; sådan relation har mitt författarskap till mig själv; jag målar av mig själv med mina ord. Jag följer konturerna; jag har inget val. Det är inte mina ord och formuleringar som på ett omständligt sätt beskriver vem jag är; det är jag som är omständig och orden speglar endast detta.

25 juni

Vi visste inte vad kärlek var, men inte bara det; vi visste att vi inte visste. Att inte veta vad kärlek är kan mycket väl vara kärlek; men att veta att man inte vet, det är allt annat än kärlek.

26 juni

Markveien ner, förbi kaféerna, över bron, till höger på Hausmannsgate och dom klottrade väggarna, upp till Möllerveien, vidare förbi kioskerna och dom asiatiska mataffärerna, den afrikanska frisören, upp mot biblioteket; förbi entrén, vidare ner till Akers gate och ner, förbi VG's huvudkontor och statyn av gubben som sitter och läser en tidning, tiggarna som halvsover längs husfasaderna och spårvagnarnas kamp för att komma fram, ner till Karl Johans gate och där; tid för en cigarett. Se solen ta kontroll över dagen; titta på turisterna och restaurangerna som slår upp sina uteserveringar, borden som torkas av; den nätta njutningen av att vara vid liv som endast morgonen kan skänka mig.

27 juni

Idag inget jobb; T. kom in i väntsalen där jag satt med ett tiotal andra arbetssökande.. \inga vikariat idag mitt herrskap, tack för att ni kom och kom gärna hit imorgon!\'. En kollektiv pust; solnedgång i allas blickar. Vi hade suttit där i en timma och skruvat oss på plaststolarna, huttrat med händerna i fickorna, harklat oss och sagt avdomnande, dova \hallå\ till varje ny person som kom in i rummet. Ibland händer det att den sista som kommer in i rummet får det första kontraktet och därför möts varje ny person med missnöje. Alla vet om det, ingen tar det därför personligt. Att komma in sent i väntsalen är att komma in med blicken sänkt för att visa att man inte har tänkt att ta någon annans kontrakt; nästan som att man har dåligt samvete för att vara där. Några pratade om var dom jobbat förut. - Va, fick du ett två veckors kontrakt redan på andra dagen? - Ja, sen lagade jag mat hela tiden också. Mycket skrytsamhet, men det fanns egentligen ingenting att skryta om. Det förgångna var det förgångna och den morgonen satt vi alla desperat väntande på ett endagsvikariat att ploppa ner. Ingen var bättre än den andra. Vi var nere i skiten; så långt nere i skiten; längst där nere, där det inte längre går att rangordna nyanserna av brunt.

28 juni

Jag gillar att jobba i kök. Jag lär mig om samhället och mänskliga relationer; jag ser kök som en miniatyr av samhället. Hierarkin är väl synlig; kocken är president; dom assisterande kockarna är hennes lakejer; diskplockaren hennes slav. Hon måste behandla diskplockaren som slav eftersom det är genom den behandlingen som hon åtnjuter sin ställning som president; hon är president och hennes roll som president går ut på att behandla slaven som slav. \Hämta kastrullerna!\, \mjölken är slut!\, \knivarna måste diskas nu!\. Hon håller ständigt slaven på tå och detta är slavens ställning; det är inte så mycket uppgifterna han utför i sig, som att ständigt hållas på tå; att ständigt vara på tå är slavens roll som slav. Lakejerna utför samma uppgifter som presidenten, förutom att dom inte behandlar slaven som slav.

29 juni

Jag brottas med ensamheten i natt. När jag gick hem strömmade musik ut från en takvåning på andra sidan gatan; folk skrek och skrattade och ånga vällde ut ur fönstret. Jag kände mig ensam och övergiven. Det var kallt och jag frös.

30 juni

Språket är liksom kläder; man attraheras av en författare genom språket liksom det första man ser hos en människa är hennes kläder; men man förälskar sig alltid i vad som finns innanför och älskar endast den nakna kroppen; inte så mycket för dess skönhet men för nakenheten i sig; så är den bästa författaren den som bäst blottar vad som finns inuti. Den bästa författaren är den som blottar sig; inte den med vackrast kropp, men den som blottar sig mest. För en sådan författare spelar inte språket längre någon stor roll; för man är

förälskad i författaren som person.

1 juli

Ord likt frätande syra och vad den gör med mina tankar; likt regnet gör med plåten; rost, rost! Orden; dom får mina tankar att rosta! Dom fräter sönder mina tankar! Arma förbarmande! Det är orden som får mina tankar att rosta! Det är orden som får mina tankar att rosta!

2 juli

Vem är Hofmannsthal?

3 juli

Jag har köpt en ny mössa. Jag gillar min nya mössa. Det är en helt normal mössa i svart som kostade mig tjugo spänn.

4 juli

Så kom kraften igen; lusten till att återigen sätta mig ner och skriva. Den kom som en ljummen havsvind och smekte min kind; fåglarna kvittrade och trädens grenar applåderade; jag satt i min säng, frusen; kände hur solens första strålar trängde in genom fönstret och värmdde mig. Det var kraften! Det var energin; jag satte mig ner för att skriva. I flera timmar skrev jag; och inte var skrivandet den här förmiddagen en kamp, men mer likt en dans; jag ansträngde mig inte; jag behövde inte någon kraft eftersom jag redan hade den; det fick mig att undra om kraften inte är tron på att man har kraft och att när man väl besitter kraften inte längre behöver den; liksom det enda styrkan är till för är att slå sig fri och överbemanna svagheten; men att man, när man väl är stark, inte längre i behov av styrka för att fortsätta vara stark; att man är vad man anser sig vara och följdaktningen; att vad som kom som en havsvind och smekte min kind inte var kraften i sig utan något ynkligare; något vekare; en tro på mig själv; en inbillning om att det var kraften som kom. Varifrån denna inbillning härstammar och hur denna inbillning ser ut; det har jag tills vidare ingen aning om. Jag vill heller inte tänka på det då jag vet att tankarna som dom hade gjort mig svag; det vill säga, jag måste tro att styrkan jag fann idag är verklig styrka och inte någonting jag inbillat mig; blotta tanken på att jag styrkan egentligen endast är en inbillning hade gjort att jag igen inbillade mig att det var en inbillning och därför; inbillade mig att jag var svag.

5 juli

Je. kom hit och fick syn på en vinylspelare som hon genast kastade sig över och lastade på skiva efter skiva. Efter några skivor, när jag fortfarande satt insjunken i ett hörn läsande en bok av Wittgenstein, slet jag blicken från sidorna, tittade upp på henne med blickar som skar igenom henne och sade; hur kommer det sig att vår musiksmak är nästan identiskt lika? Hon svarade generat att hon inte visste och jag kom samtidigt på att dom skivor hon spelade var skivor jag lånat ut till min syster; skivor som jag nästan tvingat min syster att lyssna på. Jag insåg att min syster och Je. hade tillbringat många kvällar slaviskt, eller maniskt, lydande mina rekommendationer; jag såg alla kvällar och sena nätter då dom suttit och lyssnat på musiken på sina bara knän, och jag såg framför mig hur min syster hade sagt till Je. att 'den här låten måste du också lyssna på! Lyssna noga!' Som om min syster, inför Je., hade klätt i sig rollen som mig och hur, när Je. vridit sig i fåtöljen och ämnat att stiga upp för att gå eftersom natten var sen, min syster hade tittat på henne med en sviken blick och i all hast slängt på ännu en skiva; bönat och bett för att Je. skulle lyssna på bara den här låten och den här låten också innan hon begav sig av. Jag insåg att jag älskade min syster och, i viss mån, också Je. 'Än finns det hopp för mänskligheten', tänkte jag för mig själv. Skivorna hon spelade var skivorna som skildrade det hopplösa i mänskligheten. 'Än finns det hopp för mänskligheten', tänkte jag igen. Sedan log jag.

6 juli

Första köket; auktoritär, yngre, kock höll kontrollen i köket med en järnhand. Jag stod vid diskmaskinen och skakade av rädsla för att begå misstag; 'fettfläckar på handtagen', skrek han, 'snabbare'. En äldre man jobbade som diskplockare också och en medelålders kvinna som assisterande kock. Alla sprang runt i rädsla för att reta upp kocken. Ett skräckvälde. En morgon gick jag ut med den äldre mannen för en cigarett och han berättade sin livshistoria. Hur han blev dumpad av en flickvän på Irland, tog båten till Liverpool och sedan tåget till Manchester för att finna ett jobb att livnära sig på. Vi stod och frös i regnet. När cigaretterna var utbrunna gick vi in igen. Det andra köket; äldre och timid kock som höll sig lugn även i stressade situationer; kom från Liverpool, ungarl och tyckte om att prata om 60-talsmusik. Han gav mig blandade uppgifter; förutom att diska, som var min huvudsakliga uppgift, fick jag även duka för affärsmiddagar och leverera kaffebrickor till affärsmöten. När jag kom in på affärsmötena stirrade först alla på mig som om dom undrade vad jag gjorde där; sedan såg dom kaffebrickan och sken upp; mannen som talade avbröt sig och sade; 'nu är det kafferast' och ett avslappnat lugn sänkte sig i lokalen. Jag lämnade kaffebrickan; önskade dom artigt en trevlig kaffestund innan jag försvann ut, stängde dörren och gick tillbaka till köket. En yngre kvinna jobbade även i köket; hon gjorde mestadels enklare kantinuppgifter som att smöra baguetter och hacka gurkor. Hon var förståndshandikappad och det var tabu att säga åt henne någonting som helst; knappt ens tilltala henne. Jag minns att hon vid flera tillfällen beordrade mig att göra saker, men att jag av tidsbrist inte hade någon möjlighet att utföra hennes befallningar och när jag sade att jag var upptagen talade hon om för mig att jag visst borde göra det. Hon sade till mig vad andra hade sagt till henne i alla hennes år och jag förstod henne; jag såg hur dom hade behandlat henne och jag rös. Nu behandlade hon mig likadant. Ibland blev jag så sur att jag fick näven framför käften för att inte skrika till henne 'håll tyst'. Jag visste att ett sådant utspel hade lett till en scen av den större skalan. Hon hade börjat gråta och den timida kocken hade

klappat henne på axeln; sen hade alla tittat på mig som om jag just hade mördat någon. Det tredje köket; ett litet kök där endast jag och en annan jobbade. Hon var en äldre dam som snart skulle pensionera sig, sälja sitt hus i staden och flytta ut till sin sommarstuga i Wales för att med sin man njuta av sin sista tid i livet. En gång frågade jag vad hon tyckte om Dylan Thomas. Jag visste att det var en riskabel fråga, en sådan fråga som blottade mycket om mig själv; och blottade den del av mig själv som minst av allt passade in i ett kök; den vilda och rastlösa sidan. Jag visste att jag bara genom att bekänna att jag visste vem Dylan Thomas var och dessutom ha antytt att han kom ifrån Wales inte så mycket bevisade för henne att jag var en någotsånär påläst person, vilket inte heller hade någon som helst betydelse för det jobb jag utförde, men att jag var en vild och rastlös yngling som på kvällarna gillade att dricka mig redlost berusad. Hon svarade att hon Dylan Thomas var en galning och vi pratade inte mer om det. Ingenting stressade henne; jag stekte korvar och friterade potatis och när det var lunch serverade jag lunchbesökarna. Jag hade strikta order på hur mycket mat jag fick lägga på tallrikarna och när jag inte, av medkänsla för lunchbesökarna, följde dessa order utan lade på tre slevar potatismos och tre korvar så skrek hon ilsket från sin kassa lite längre bort; '\det ska vara två slevar potatismos och två korvar har jag sagt!'. När lunchbesökarna hörde hennes skrik tittade dom medlidande på mig som om dom tyckte synd om mig. Mitt medlidande hade smittat av sig på dom; uppdraget var utfört. När lunchen var slut diskade jag först all disk, torkade av borden och fyllde sedan på läskautomaterna. Det fjärde köket; två äldre damer jobbade som kockar. Jag var deras diskplockare. Dom brydde sig inte nämnvärt om mig; visade mig vart diskmaskinen stod och lät mig sedan vara ifred. Den ena damen hade guldtänder och ett sargat ansikte; hennes händer var härdade och blicken plågad. Hon pratade om sitt tidigare jobb; hur hon jobbat som servitör en gång men tvingats sjukskriva sig på grund av hjärtsvikt. Med någon slags stolthet i rösten berättade hon om hur hon nästan kollapsat en gång, med tre tallrikar på vardera arm, tagit sig in i köket och lagt sig ner på golvet; hur ambulansen hade hämtat henne, undersökt henne och när resultaten av blodproven kommit frågat henne hur hon ens hade kunnat stå på sina ben den dagen. Hela hennes sätt att röra sig på vittnade om ett långt och plågsamt liv; hon hasade sig fram över köket likt ett skadeskjutet djur haltande mot närmsta buskage. Jag tyckte synd om henne. Den andra damen fick jag knappt alls något intryck av; hon rökte konstant och pratade med skrovlig röst. Det femte köket; en äldre dam jobbade som kock och en yngre, alert kille med invandrarbakgrund jobbade som hennes assistent. Dom verkade hysa någon slags platonsk kärlek gentemot varandra; hon tittade på honom som om han var den förlorade sonen hon aldrig fick och som nu, efter flera års resor utomlands, äntligen hade hittat tillbaka hem. Han lydde henne; dom arbetade i harmoni och gjorde gemensamma utflykter på helgerna. Varannan timme gick vi ut och tog en cigarett tillsammans och pratade om våra hemländer. Det sjätte köket; en ond dam som kock; en kvinna av stål. En yngre man som hennes assistent; förvirrad, tankspridd. Den onda damen satte mig på prov; pratade med sin hotfulla basröst och spänd sin blick i mig; '\gör sallad'. Jag gjorde sallad, men hon stod snett bakom och anmärkte på allt jag gjorde. Den yngre mannen hade sådan respekt för den onda damen att vad han än gjorde som kunde tolkas som ett misstag från hans sida, men som inte nödvändigtvis var ett misstag, så bad han efteråt henne om ursäkt för att han hade gjort så. Den onda damen svarade den yngre mannen; '\jaja, låt gå för den här gången'. Den yngre mannen pratade osammanhängande och när han pratat klart stirrade han med sådan intensiv blick att man inte förstod om han pratat klart eller om han hade något ännu viktigare att säga. Han sade att han läste en biografi om Stalin och när jag frågade honom hur den var svarade han bara att den var bra. Jag serverade mat; en yngre kille jobbade vid diskmaskinen och när vi diskat klart och var färdiga för dagen satte vi oss för att äta en bit mat av det som blivit över. Den yngre

killen ifrågasatte den onda damens färdigheter i köket och anmärkte på att maten inte alls var särskilt god. Den onda damen stirrade den yngre killen i ögonen varpå hon lämnade bordet och med bestämda steg gick därifrån. Jag tänkte för mig själv att hon var i färd med att hämta en kökskniv och sticka i hans rygg. Det gjorde hon inte, men än värre; när vi senare sa hej då för dagen, jag och den yngre killen, så svarade inte den onda damen på våra tillrop. Vi stängde dörren och svor över henne. Vi hoppades att hon skulle grillas i helvetet och skrattade i förtjusning åt blotta tanken. Det sjunde köket; två yngre kvinnor turades om att vara kockar. Den ena kvinnan glad och lättsam; på gränsen till naiv; allt som allt en svag natur. Den andra kvinnan; bitter och tyst. När några lunchbesökare frågade mig något som jag, därför att det var min första dag i köket, inte hade någon aning om så gick jag till den bittra kvinnan och frågade henne vad lunchbesökaren just frågat; den bittra kvinnan låtsades inte se mig utan fortsatte röra om i grytan. Jag frågade henne igen och hon ignorerade mig igen; det gjorde mig så förbannad att jag den tredje gången skrek; '\lyssnar du på mig?'. Hon tittade upp, med trött blick och svarade mig kort på frågan. Jag slog ut med armarna, pustade högt och ruskade på huvudet medan jag gick därifrån. Jag diskade hela dagen; arbetade dubbelt så mycket som dom två kvinnorna arbetade tillsammans. När dom stod och skrattade vid spisarna och åt bitar från grytorna sprang jag med stora trallar av glas fram och tillbaka. När dagen var slut sade jag inte hej då utan bara '\jag går nu'. Dom sade '\hej då' och jag svarade inte. Jag gick ut genom dörren och svor; jag kände mig utnyttjad och lovade mig själv att aldrig igen sätta foten i deras kök.

7 juli

\Lev', det var vad jag sade till mig själv när jag vaknade idag; '\lev!'. Jag tog på mig mina ytterkläder, knöt skorna; gick ut på stan och log. Leendet är min relation till livet; men hur jag får känslan, varje gång jag ler, att det inte är jag som ler; att det inte är mitt leendet; utan något påklistrat, tillgjort. Jag kände mig så obekvämt med mitt leende att jag snart inte log mer. Jag gick runt med mitt uttryckslösa ansikte; mina blanka ögon och jag såg, hos dom jag mötte, livet. Så kärt håller jag livet att jag istället för att leva det; hellre tar del av det. Som om livet vore en militärparad; jag inte deltar i paraden utan håller mig på avstånd för att kunna betrakta på håll. Jag kan inte leva och så fort jag försöker; inte känner jag mig som levande men som någon annan människa. Jag kan endast spela död och agera inför andra människor så ofantligt död att dom, för att återuppliva mig; ler och i deras leenden betraktar jag livet, speglar mig och återföds. När jag väl ler tittar dom förskräckt på mig, som om jag vore en galning, och jag ser endast död i deras blickar; endast förskräckelse! När jag tittar på dom uttryckslöst, då ler dom. Likt en militärparad, just så; hur jag inuti militärparaden endast hade sett meniga soldater, men från håll ser paraden som en parad; livet när jag lever det, inser jag, är endast en samling av döda ting; men från håll bildar alla dess döda ting en större enhet; livet. Så är det, är det inte det; att livet är en samling av döda ting? Och endast är det samlingen som lever; inte dom döda tingen för sig.

8 juli

W.H. Auden, Rilke, Lord Byron.. är ni med mig i natt?

9 juli

Titta, jag har lurat in läsaren i ett bakhåll. Jag har liksom skapat någonting; en sats där alla härledningarna påvisar att vad jag skriver visst borde läsas. Hör upp! Den enda anledningen till varför min bok inte borde läsas är därför att den inte är välskriven nog; detta är jag helt medveten om och jag kan heller inte förkunna att min bok visst är välskriven nog att läsas därför att jag inte kan yttra mig om någonting som jag inte har självdistans till. Men; om boken inte är välskriven nog så läs den ändå! Läs den för friktionen mellan det jag anser mig vara, det jag vill uppnå, och den jag är. Om boken inte är välskriven; läs den likt ett studium av en galen människa som i sin ensamhet förkovrat sig vid tanken på att han är någonting; på att det han skriver är värt att läsas och därför har fortsatt att skriva! Läs den för min galenskap och skratta gärna; gråt i medlidande och skratta av förakt; men läs den! Jag skriver allt det här för att folk ska läsa; endast att folk läser betyder någonting; på vilket sätt dom läser den spelar för mig inte någon roll. Använd mig; utnyttja mig! Jag har klätt av mig naken för att offras till gudarna; jag har förberett mig på era piskrapp och er förtvivlan; offra mig! Jag vill fylla en funktion; vilken funktion spelar ingen roll! På detta sättet har jag lurat läsaren i ett bakhåll; jag har nämligen garanterat mig själv att offras; av vem jag offras och vem jag offras till, spelar ingen roll. Jag har klätt av mig naken och om min nakna kropp inte är naken nog; inte stark och inte svag nog att duga som en offergåva till gudarna så har jag i alla fall offrat mig till att bli offerad till gudarna; jag har offrat mig till att bli offerad! Om ni inte offerar mig så har jag åtminstone offerat mig till er och jag blir i så fall en offergåva till er ovilja att offra mig! Jag har fyllt en funktion; läs mig därför! Antingen för att jag offerades till gudarna eller för att jag offerade mig till gudarna! Om jag inte offeras av er till gudarna så offerar jag mig själv till er; ni har inget val, läs!

10 juli

Jag gillar att se det så; att dagboksskrivandet är ett sätt att skapa sig en syndabock att påtvinga alla smärtor till att driva ut honom i öknen och låta honom dö. Jag gillar att se det så; att dagboksskrivandet är ett sätt att kanalisera all smärta till en punkt; en spegelbild; som ju mer man fyller i den; ju mer man avbildar den; distanserar sig från vem man är. Ju ihärdigare man målar, desto mindre kan man liknas vid objektet man målar av; handens rörelse i kontrast till motivets stillhet! Jag gillar att se det så; att dagboksskrivandet är att driva ut en ond ande till att ställa honom inför rätta och hur författaren inte ser sitt dagboksskrivande som ett självporträtt men som en rättegång mot denna onda ande; när det som han i själva verket gör är att porträttera sig själv! Jag gillar att se det så; att dagboksskrivandet är ett självporträtt just därför att författaren inte ser det som det; denna brist på självinsikt; är det tydligaste beviset på att han skapar ett självporträtt; frånvaron av självdistans som framkommer just i känslan som inger honom; att han distanserar sig från sig själv; detta är han! Distanserandet från sig själv är metaforen för vem han är och att han inte inser det, är beviset för att det verkligen förhåller sig så. I kampen mellan spegelbilden och sig själv är man varken spegelbilden eller sig själv; men just kampen; just knytnävarna; kontrasten mellan handens rörelse och motivets stillhet; detta är man. Jag gillar att se det så.

11 juli

Oron som infann sig i magen i eftermiddags; inte som ett stort moln men som en parasit inuti mig; likt ett ilsket och i raseri sparkande foster; som om det ville ut och som om jag ville få ut det men inte hade någon vetskap hur man förlöste det. Inte kunde fostret veta att jag inte visste hur man förlöste det och därför inte förlöste det, utan trodde att jag inte förlöste det därför att jag inte ville; varför sparkarna blev än mer brutala. Om jag bara hade kunnat kommunicera med oron; då hade den längre inte funnits där och det ter sig allt mer uppenbart att oron som infinner sig i mig livnär sig på missförstånd. Om jag bara hade kunnat prata orons språk eller oron kunnat prata mitt språk; då hade den inte längre funnits, och kanske är det just det som är oron; en ömsesidig oro mellan mig och oron, att vi i inte kan kommunicera med varandra. Vilket vi inte kan; om jag också skulle ha kunnat göra oron införstådd med att vi inte kan kommunicera med varandra då hade den inte längre funnits, men det säger sig självt; att om jag skulle ha kunnat göra oron införstådd med att vi inte kan kommunicera med varandra så skulle vi ha kunnat kommunicera med varandra; hur skulle jag annars ha kunnat göra mig förstådd? Hur ska jag göra mig förstådd? Oron; var inte sur på mig! Jag vet inte hur man gör!

12 juli

Det åttonde köket, sex kvinnor arbetade. En mörkhyad kvinna med amerikansk bakgrund (hennes föräldrar kom därifrån) stod längst. Hon fick smöra baguetterna och hacka gurkan. Jag fick hjälpa henne. Hon torkade av borden; jag vred ur hennes trasa. En annan kvinna som, fick jag reda på, hade börjat jobba i köket dagen innan, hade redan tilldelats en egen spis. Hon var drygt fyrtio år gammal och stirrade med en skrämmande, manisk och galen blick. Jag kom att tänka på flickan i 'Gå och se' när jag såg henne. Hon var mycket artig och frågade vart jag kom ifrån. Hon frågade mig någonting; hon kanske inte var intresserad, men hon visade att hon var det; och det värmdde mig. Den tredje kvinnan var runt femtio år gammal och dränkt i det gråa skimmer av att inte ha gjort någonting som helst med sitt liv och inte heller äga ambitionen att i framtiden göra någonting med sitt liv; hon såg nöjd ut när hon stod och rörde om slevan i kålstuvningen och jag tittade på henne när hon stod där och jag tyckte synd om henne; hon var en skam för mänskligheten och jag tyckte synd om mig själv när jag tittade på henne; synd om själv för att tillhöra samma släkte som henne. Jag trodde att hon var chefen, så när jag kom in på morgonen och sade till personalen; 'hallå, jag ska jobba här idag!' - stegade jag först fram till henne och skakade hennes hand. Hon skakade min hand, stelnade med blicken och sade sturskt; 'det är inte jag som är chefen, det är hon där'. Hon pekade mot den fjärde kvinnan; en kvinna i femtioårsåldern av indisk påbrå. Det har alltid varit vita kvinnor som härskar över färgade kvinnor i dom kök jag tidigare varit på, så jag skämdes lite över att jag misstagit mig; låtsades inte vara överraskad när så inte var fallet i detta köket och skakade hand med kvinnan av indisk påbrå. Hon pratade som en indier och jag tänkte på Indien; folket med tungorna häftade i gommarna; jag saknade Indien. Jag berättade inte för henne att jag hade varit i Indien, för det var inte tid för att bekanta sig personligt med henne. Jag var där för att jobba och jag visste det; jag visste att hon visste det. Hon strosade genom köket

likt en härskarinna; likt en dam som fött tio barn och som om vi var dom tio barnen hon nu höll kontroll över; hon basade med sträckta armar och lågt vilande ögonlock. Hon var bossen och hon utstrålade makt; det syntes att hon gillade att vara bossen och att hon tog sin roll mycket seriöst. En yngre tjej från Polen jobbade också i köket. Hon bröt när hon pratade och gestikulerade som en fransyska. Jag var glad för att hon var där. Hon fick köket att vibrera. Den sjätte tjejen var en svensk tjej som var några år yngre än mig. Hon var också bara där över dagen och vi hade därför samma rang, det vill säga undersåtar som visste om att dom var undersåtar. Vi gick runt och frågade dom andra vad dom ville ha hjälp med. Jag fick skölja sallad och lägga räkor på ett fat. Sedan fick jag diska kastruller. Hon diskade med mig. När diskmaskinen mullrade så högt så att ingen annan skulle märka att vi samtalade berättade jag för henne om mina resor i världen. Hon tittade på mig med öppna ögon och jag berättade snart inte mer för att jag ville att hon skulle arbeta. Hon kunde inte lyssna och arbeta på samma gång. Lunchbesökarna lastade in oändligt mycket disk och vi sprang runt med disk staplade på våra armar för att hinna med. Med jämna mellanrum ropade kvinnan med indisk påbrå till oss; 'gafflarna är slut!', 'kopparna är slut!', 'tallrikarna är slut!', och så vidare. Vi sprang och sprang. När dagen var slut tackade kvinnan av indisk påbrå mig för dagen, hon sade ordagrant; 'tack för idag!'. Ingenting mer. Jag tog följe med den svenska tjejen in till stan. Vi pratade om att resa långt bort härifrån till landet där inga diskmaskiner finns.

13 juli

Likt en tystnad när skeppet har förlit och motorerna har slocknat; människorna har drunknat och deras skrik tynat bort; sådan är tystnaden i natt.

14 juli

Är det inte så vi lever våra liv; likt ballonger och hur vi föds till att blåsas upp av ingenting eller av döda ting; av saker som en gång betydde någonting men som för oss inte längre existerar och därför vi inte kan ta del av; döden är det som fyller oss liksom luften fyller en ballong; döden är det förflutna. Det som levde igår är dött idag; det är vår relation till döden; vi kan inte begrava den; för den finns inuti oss; vi måste acceptera den. Den största människan är kanske den som är mest levande; men det är också den människa som rymmer störst antal döda ting.

15 juli

Att vi består av någonting som i sig själv inte är ett ting utan en rörelse; och hur dessa beståndsdelar är allt vi består av; någonting som inte är ett ting men som fogade tillsammans bildar alla ting som existerar. Är allting vi ser synvillor? Är vår existens ingenting annat än en rörelse som vi kan betrakta konkret endast därför att våra ögon inte kan registrera eller betrakta någonting annat än stillbilder.

16 juli

Svårigheten att skriva ett ansökningsbrev till en anställning som slaktare; inte kan man väl skriva att man alltid drömt om att få slakta djur? Det mest sansade vore att skriva att man egentligen inte vill jobba på ett slakteri men ändå kan tänka sig att göra det och därmed framstå som en person av aningen svag karaktär. På slakteriet där jag ansökt om jobb finns det en man som arbetar med att slakta alla djuren; det är det enda han gör och han är den enda på slakteriet som slaktar djur. Ungefär tvåhundra får om dagen, ett tjugotal hästar och ett tjugotal kossor; när han har lunch stannar bandet. Jag ska ansöka om att få paketera köttet; det har jag nämligen gjort förut och har därför erfarenhet. Fåren slaktar han genom att sticka en pigg i deras huvuden. Jag arbetade med det i England; det vidrigaste jobbet jag haft men jag drar mig inte för att återigen jobba i en sådan miljö; jag är äldre nu och mer van. Jag är förberedd. Då visste jag inte vad det innebar; jag blev påklädd dräkter och handskar så att jag såg ut som en astronaut. När jag kom in i salen hängde där hästar och kossor från taket och grisar som precis avlivats; blod regnade och genom väggarna kunde man höra djurens dödsskrik. Jag stod vid bandet och lade in köttbitar i förpackningar; två eller tre i varje förpackning som skulle väga mellan fyrahundra och femhundra gram. Den matematik som krävdes för att få bitarna att passa in stimulerade mina tankar och hindrade mig från att tänka på andra saker; den botade min rastlöshet och jag stod ut.

17 juli

Att brottas med ord; att förkläda mig; att få en idé och genom hela natten hålla fast vid denna idé; att skriva ner den; att vända ut och in på den; detta är vad jag brinner för; eller detta är vad jag brinner utav, hur som helst, det är sättet på vilket jag uthärdar och har lärt mig uthärda, till och med att uthärda uthärningen.

18 juli

Inte alls särskilt betagen av Audens poesi. Det känns för tillgjort; emellanåt rent utav stelt; som om längden på diktraderna bestämde formuleringarna. Jag ska läsa hans anteckningar; jag tror att jag där kan hitta mer liv. Försökte återigen läsa igenom hans poesi; känslan av en välmående mans ord; känslan av en man som skriver för estetiken och inte likt en kamp på liv och död; en man som håller pennan likt en primadonna håller maskaran; och för honom, det är klart, är poesin ingenting annat än 'kärleken till språket'. Ytligt, jag spy. Ge mig poeter med blod på sina knogar och smuts under naglarna! Ge mig poeter med rufsiga frisyrier och trasiga skor! Ge mig poeter som skriker och poeter som gråter och poeter som faller till sömns på parkbänkar och vaknar upp i regnskurar! Ge mig poeter som skriver; liksom tiggarna tigger sitt leverbröd; som skriver och genom sina ord trånar och faller ner på sin knän inför alla dom som går förbi, ge mig poeterna som skriker åt det förbipasserade folket; 'ge mig mitt liv tillbaka, ge mig mitt liv tillbaka!' Poeter som inte lärt sig leva; poeter som lärde sig flyga innan dom lärde sig gå; poeter!

19 juli

Är poesi verkligen kärleken till språket? Jag tror inte det; jag tror att poesi är ett handverk men liksom skulptören inte nödvändigtvis behöver älska gipset; så måste han alla gånger älska skapandet. Han måste älska sig själv; antingen till sådan grad att det han skapar blir självporträtt av vem han är; eller till sådan grad att han älskar sig själv när han skapar, På alla sätt är det kärleken till sig själv som får honom att skapa; vare sig han skapar porträtt av sig själv eller återskapar sig själv genom att porträttera andra ting; så är det kärleken till sig själv som är drivkraften. Detta är alla konstformers minsta gemensamma nämnare; och poesi är inte kärleken till språket så mycket som det är poetens självbeundran och hans sätt att uttrycka den med språket. Varför han valde pennan och inte pianot eller penseln behöver inte ha några djupare orsaker än att han just vid ögonblicket då han föll i förälskelse med sig själv höll en penna i sin hand.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Carlos Clandestino med Poeter.se id #8057 innehar upphovsrätten